

妖孽奇花

ตรารัก 3
สายเลือดบาป

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ซันเฟย (燦非) เขียน
Singin' in the Rain แปล
เฮยจือมาทู่ (黑芝麻糊) ภาพ

overgray

ตรารักสายเลือดบาป 3

ซันเฟย เชียน Singin' in the Rain IIa

《妖孽奇花 下》燦非 Can Fei 著

Copyright © 2017 Wondersun Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2480-5

ภาพปก

黑芝麻糊

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกรย์ (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขุมวิท แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/overgrayyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

พันธมิตร

กระดานบอมลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ช่วงเวลาในเรื่อง 'ตรารักสายเลือดบาป' คือช่วงรัชสมัยของจักรพรรดิคังซี ที่หลาย ๆ ท่านอาจคุ้นชิน เป็นหนึ่งในช่วงเวลาที่นิยมนำมาสร้างเป็นละครหรือเขียนเป็นนิยาย เพราะฉะนั้นการที่เราอ่านนิยายเรื่องนี้ก็นับได้ว่าเป็นการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ไปพร้อมกับรับความบันเทิง ถือว่าหนูนึงดอกยิ๊งได้เหยี่ยวสองตัวเลยทีเดียว

และในที่สุดเรื่องราวก็ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว หลังจากหุ่ซิวและองค์ชายสามต้องเผชิญกับสถานการณ์ต่างๆ มากมาย ทั้งเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขา สองคนที่หลายครั้งต้องเกือบจบลงเพราะความไม่เข้าใจกัน และเรื่องน่าเศร้าที่เกิดขึ้น เพราะความดื้อมิดของจิตใจมนุษย์ เล่มสามที่ทุกท่านถืออยู่อาจนับได้ว่าเป็นจุดสิ้นสุดเรื่องราวของพวกเขา แต่ทั้งสองจะได้ครองรัก อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข หรือต้องพลัดพรากจากกันจนกลายเป็นดั่งเส้นขนานเพราะความแตกต่างของชนชั้น เรื่องนี้เราต้องไปเอาใจช่วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกียร์

แนะนำตัวละคร

* หรุชีว

ชายหนุ่มผู้อยู่รับใช้ข้างกายองค์ชายสาม ถูกเก็บมาเลี้ยงตั้งแต่วัยเยาว์ อุปนิสัยเจ้าเล่ห์มากแผนการ มีฝีมือด้านวรยุทธ์และการยิงธนูรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวกระจ่าง

* องค์ชายสาม

คนรักของหรุชีว โอรสสวรรค์แห่งราชวงศ์ชิงชาวแมนจูหล่อเหลาสว่างงาม เชี่ยวชาญกาพย์กลอน ปราดเปรื่องเขียนอักษร ชิงชังเรื่องการแย่งชิงอำนาจ ทว่านับตั้งแต่เสียบุตรชายไปก็ราวกับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน มุ่งหมายโค่นล้มอำนาจฝ่ายองค์ชายแปดและองค์รัชทายาท

* จินเฟิง

จินเฟิงแห่งวังกงซินอ๋อง อารมณ์ร้อน เฉลียวฉลาดเป็นที่โปรดปรานขององค์ฮ่องเต้ เป็นเพื่อนสนิทกับอี้เก๋อ

* อี้เก๋อ

อี้เก๋อแห่งวังจยาซินอ๋อง อัจฉริยะด้านฝีมือผู้เพื่อนสนิทของจินเฟิง อุปนิสัยเหมือนเด็ก ชอบกินเป็นที่สุด

* องค์ชายแปด

องค์ชายที่มีขุมอำนาจและผู้หนุนหลังมากที่สุดในบรรดาองค์ชายทั้งหมด เจ้าเล่ห์ มักวางแผนได้อย่างรอบคอบ

* องค์รัชทายาท

องค์ชายผู้หวาดระแวงว่าพี่น้องจะหมายตาตำแหน่งตน มีศักดิ์เป็นหลานของสัวเอ๋อถู

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย overgray ได้ที่
www.facebook.com/overgrayyyy

ผู้รักชุดแดงชวนลงสระ

วาริไหลลงข้างรวยรีน

ในเขตบ้านนอกเมืองจิงเจิงมีกระท่อมไม้ที่สร้างไว้ได้ร่มไม้ใหญ่หลังหนึ่ง ด้านหลังมีสายน้ำไหลโกรก เมื่อเดินตามเสียงไปก็จะพบดงไผ่แน่นชนิด กิ่งไผ่แผ่ปกคลุมห้องอาบน้ำ ในห้องมีอ่างใส่น้ำใบเซื่อง ด้านข้างมีบ่อน้ำและท่อไม้ไผ่ที่ชักน้ำใสสะอาดมาจากภูเขา สายลมรวยรีนพัดเอื่อยนำพาความชุ่มฉ่ำมาด้วยชวนให้สดชื่นผ่อนคลาย

"อีกไม่กี่วันฮ่องเต้ก็จะเสด็จกลับจิงเจิงแล้ว พอกลับมาสิ่งแรกที่ควรจะทำก็คือจัดการเรื่องสัวเอ๋อถู" เสียงอบอุ้ดดังแว่วมา "ต้นไม้ล้มลิงกระเจิง* ตอนนั้นคนไม่น้อยพากันยื่นฎีกาฟ้องร้องเขา หนึ่งในนั้นระบุว่าหลีกั้วจู้มีสายสัมพันธ์ส่วนตัวอันแนบแน่นกับเขา ทั้งยังเคยช่วยจัดการเรื่องซื้อตำแหน่งให้ หากตรวจสอบจนพบหลักฐาน คราวนี้หลีกั้วจู้ต้องพินาศเป็นแน่"

ไอน้ำลอยฟุ้ง หรุชีว์นั่งขัดสมาธิตั้งใจฟังอยู่ในอ่างอาบน้ำ ลาดไหล่ลำคอ และแก้มซึ่งอยู่เหนือน้ำเป็นสีชมพูระเรื่อ

"อันที่จริงก่อนหน้านี้ก็มีกรฟ้องร้องกล่าวโทษเขา เพียงแต่ยังค้างคาไม่ได้รับการตรวจสอบ แต่คราวนี้เรื่องคงไม่เงียบไปอย่างง่ายดายปานนั้น" องค์ชายสามชะงักหน้าเข้ามา มองจุดแสงซึ่งเกิดจากแดดส่องลอดยอดไม้ตกต้องลงบนร่างหรุชีว์

* ต้นไม้ล้มลิงกระเจิง เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อผู้มีอำนาจอิทธิพลหมดอำนาจวาสนาลง คนที่เคยพึ่งพา ย่อมแตกฉานซ่านเซ็น

"คราวนี้เป็นใครที่ฟ้องร้องกล่าวโทษเขาหรือ" ขณะที่อีกฝ่ายกำลังจะเอื้อมถึง หูซ้ายก็กระดกหลบอย่างว่องไว เอี้ยวตัวเอาสองมือเกาะขอบอ่าง หันแผ่นหลัง เปลือยเปล่าให้เขา

องค์ชายสามพูดชื่อขุนนางคนหนึ่ง ก่อนจะโผล่เข้าไปหาหูซ้าย ยื่นมือลูบได้ แผ่นหลังเขา แต่เขากลับแวนหนีไปได้อีก องค์ชายสามหยักมุมปาก ไม่ได้ รืบริ้นไล่ตาม เพียงหยุดอยู่ที่เดิมแล้วกล่าวว่า "อะไรๆ ก็เปลี่ยนไปแล้ว ได้ยินว่า ส่องเต้เสด็จไปที่มองโกลคราวนี้ ไม่ทรงเรียกหาองค์รัชทายาทเลยตั้งแต่วันแรก จนถึงวันสุดท้าย ระหว่างนั้นมีบางคนพูดถึงสัวเอ่อถูขึ้นมาโดยไม่ได้ตั้งใจ พอทรงได้ยิน สีพระพักตร์ก็เปลี่ยนเป็นเครียวขมริม ดูท่าไม่ช้าก็เร็วต้องเกิด เรื่องใหญ่ขึ้นแน่"

"การเปลี่ยนแปลงผันผวนรุนแรงเหลือเกิน..." หูซ้ายเคลื่อนไปข้างหน้า แขนวาดผ่านน้ำจนเกิดเสียง เขาเคลื่อนไหวช้าๆ อย่างแช่มช้อย ทันใดนั้นก็หันกลับแล้วตีน้ำใส่คนที่ตามมาข้างหลัง

องค์ชายสามเบี่ยงหลบอย่างคล่องแคล่ว สองตาเผยแววเนืองสนุก เขา เอื้อมมือไปคว้าไหล่หูซ้าย จรดังคากด อีกฝ่ายหลบอีกครั้ง รอยยิ้มเขากว้างขึ้น ไหล่ตามไปแล้วพูดว่า "หากส่องเต้ทรงจัดการเรื่องสัวเอ่อถูเสร็จสิ้นแล้ว ต่อไป ก็คงจะทรงปลดรัชทายาทจริงๆ"

"เมื่อถึงตอนนั้นคงจะเกิดความวุ่นวายขึ้นมาอีก แต่ไม่รู้ว่างค์ชายแปด คิดวางแผนไว้อย่างไร" ในที่สุดหูซ้ายก็หยุดไม่เคลื่อนไหว

องค์ชายสามโผล่ไปหา สองมือประคองโอบหน้าหูซ้ายไว้ เอียงคอกำลัง จะจูบ แต่จู่ๆ ทั้งร่างก็สั่นเบาๆ เขาเบิกตาอย่างไม่อยากจะเชื่อ

หูซ้ายยื่นหัวเข้าเข้ามาตรงหว่างขาของเขา ดันขึ้นจนกระทั่งหัวเขาไป ค้ำชนแท่งหยกด้านล่าง

"พี่สามเป็นอะไรไปหรือ" หูซ้ายถาม สีหน้าไม่รู้ไม่ชี้

คนถูกแกล้งเพียงแต่ยิ้มไม่พูดอะไร เพลิดเพลिनไปกับการหยอกเย้า ด้วยหัวเขาที่เคลื่อนไหวไปมาแผ่วเบาครั้งแล้วครั้งเล่า

เนิ่นนานมาแล้วขณะที่ทั้งสองร่วมรักกัน องค์ชายสามมักจะเป็นฝ่าย

ควบคุมทั้งหมด ทว่าตั้งแต่หฐีวักลัษมายังวังอ๋องครั้งนี้ สถานการณ์ก็ดูเหมือนจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างเงียบๆ

องค์ชายสามถูกเขาปลุกเร้าจนความปรารถนาพลุ่งพล่าน สองมือไขว่คว้าเอวผอมบางที่อยู่ใต้น้ำของหฐีวักไว้แน่น ดึงเขามาแนบอกแล้วก้มลงจะจูบ

"ท่านอย่าได้ฝันเลย" หฐีวักหันหน้าหนี อมยิ้มแล้วผลุบลงใต้น้ำ ก่อนจะพุ่งขึ้นเหนือน้ำอย่างรวดเร็ว สองมือจับขอบอ่างแล้วลุกขึ้นยืนในสภาพเปลือยเปล่า ก้าวขาจะกระโดดออกไป

องค์ชายสามจ้องบันท้ายที่อยู่เหนือผิวน้ำ ขณะเดียวกันก็้วยเข้าไปหาราวกับเหินบิน ท่ามกลางระลอกคลื่นที่ไหวกระเพื่อม มือใหญ่รวบเอวเปลือยเปล่าของหฐีวักไว้ แล้วแนบริมฝีปากเข้ากับบันท้าย อ้าปากกระบายลมหายใจร้อนระอุลงจูบไม่หยุด

"ท่านอย่าทำรุ่มร่าม!" หฐีวักปากร้องห้าม แต่ทั้งร่างอ่อนระทวย โดยเฉพาะตรงบันท้ายและต้นขาที่ถูกจูบราวกับมีกระแสไฟแล่นวาบจนทำให้เสียชานเป็นพักๆ

ช่วงนี้หฐีวักมักแสร้งทำซัดขึ้นเมื่อองค์ชายสามชักชวนให้ร่วมอภิรมย์ ด้วยเหตุที่เขาได้รับความทุกข์ยากลำบากเมื่อตอนกลับมาเมืองหลวง ในใจองค์ชายสามจึงสงสัยสารจนแทบทนไม่ไหว ดังนั้นทุกครั้งที่เขาทำท่าทางตะบึงตะบอนหลบเลี่ยงไม่ให้ใกล้ชิด องค์ชายสามจึงไม่อาจตัดใจฝืนบังคับ แต่ยั้งหฐีวักปฏิเสธ อีกฝ่ายก็ยิ่งพลุ่งพล่าน กระทั่งความลุ่มหลงแทบจะพุ่งทะยานถึงขีดสุด

"จะทำรุ่มร่าม ทำตามอำเภอใจ หรืออะไรก็แล้วแต่ ทว่าข้าไม่เคยทำอะไรส่งเดชกับเจ้าเลยนะ" องค์ชายสามยื่นขึ้น สองขาค่อยๆ ประกบหนีบหฐีวักไว้ตรงกลาง ส่วนที่แข็งตึงนานแล้วแนบลงกับหน้าท้องเขา

"แม้ไม่ได้ทำส่งเดช แต่ล่อลวงจะทำเรื่องน่าอาย นี่ก็คือทำตัวรุ่มร่ามมิใช่หรือ" ขณะหฐีวักกำลังจะผลักเขาออกพลันรู้สึกว่าเขาตัวเองถูกกดรัดแน่นพอเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นแววตาเปี่ยมไปด้วยความปรารถนาร้อนแรงขององค์ชายสาม จู่ๆ ดวงตาหฐีวักพลันแปรเปลี่ยนเป็นเจ้าเล่ห์ นัยน์คอก็กว้างแล้ว

ฉวยจูบไปคราหนึ่ง

องค์ชายสามรู้สึกจูบไหวเหมือนดาวตกพาดผ่านฟากฟ้าแล้วกระทบเข้ากับผิวทะเลสาบจนเกิดระลอกคลื่นนับพัน

เขาไม่เคยพบเจอคนเจ้าเสน่ห์ทั้งยังเจ้าเล่ห์ที่ใช้วิธีอ่อยเยื่อเช่นนี้มาก่อน จึงยิ่งตื่นเต้นระทึกใจ ทันใดนั้นก็เกร็งแขนแกร่งโอบอุ้ม ยกเอวหรือตัวขึ้นให้ขาเรียวยาวของเขาเกาะเกี่ยวที่เอวตน แล้วประทับจูบร้อนแรงอย่างทนไม่ไหว ปลายลิ้นพันพันกันและกันอย่างดูดดื่ม จมพิศแนบแน่นตราตรึงไม่คลายจากกัน

พี่สาม...

หูซิวหอบเบาๆ ร้องเรียกอีกฝ่ายอย่างไร้สัมเสียด ท่ามกลางอารมณ์หวิวไหว แววดตาขององค์ชายสามอ่อนโยนสุดประมาณ

สองร่างร้อนแรงบัดเบียดแนบชิดจนต่างฝ่ายต่างรู้สึกถึงหัวใจที่เต้นระรัวหนักหน่วง ชั่วพริบตาองค์ชายสามก็ให้หูซิวกะขอบ่า ส่วนตนมุดลงไปใต้น้ำ จูโจมที่หว่างขาหูซิว

"พี่สาม!" หูซิวสั่นสะท้านไปทั่วร่าง แทะหยกด้านล่างถูกครอบครองไว้จนอุ่นร้อน เขาเผลอปาก โปหน้าแดงก่ำ ตอนแรกยังผินไม่เปล่งเสียงออกมาได้ แต่ไม่นานก็เริ่มคราง เขารีบดึงองค์ชายสามขึ้นมาจากน้ำ หายใจหอบพลางต่อว่า "พี่สามอย่า...อย่าเอาแต่อยู่ในน้ำเลย"

"ฮิวเออร์..." ตอนแรกๆ ที่ได้อยู่ด้วยกัน ทุกคืนร่วมเหตุหรือ... ก็คิดว่าเวลานั้นคือช่วงที่ทั้งสองคนเปี่ยมด้วยความรักลุ่มหลงอย่างที่สุดแล้ว ไม่คาดคิดเลยว่าบัดนี้กลับยังมีรสชาติแปลกใหม่ แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

หูซิวมององค์ชายสามอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ลุกขึ้นฉวยจูบคนรักแล้วหันหลังให้ สองมือและแก้มแนบขอบ่า ไน้มร่างท่อนบนไปข้างหน้า ยิ่งไ้มตัว บั้นท้ายก็ยิ่งเหยียดตรง ครั้นเขาเขย่งยืนบนปลายเท้า แก้มกันที่แต่เดิมเบียดแน่นก็เผยออกในพริบตา

ท่าทางยวนยั่วเป็นที่สุด

ในหัวขององค์ชายสามมีแต่เสียงดัง 'หึ่งๆ' เขารีบโผล่เข้าไปหา โอบอุ้มร่างเปี่ยมกลิ่นยวนเสน่ห์ขึ้นแล้วแยกขาออก แทรกนิ้วเรียวยาวเข้าไปด้านใน

หฺรูชีวร้องคราง อารมณ์ขององค์ชายสามพลันโหมกระหน่ำ เขาตั้งนิ้วออก แล้วเปลี่ยนไปจับสะโพกทั้งสองข้างไว้แน่น แทรกกายเข้าไปภายในที่รุ่มร้อน พอผสานกันสนิทก็กระแทกกระทุ้งอย่างไม่อาจควบคุม

"พี่สาม!" เสียงร่ำร้องครวญครางดังลอดออกมาจากปากหฺรูชีว ชนอ่อน ทัวสรรพางค์กายลุกชัน

ในความเสียวชานมีความเจ็บปวดเล็กน้อย ในที่สุดทั้งสองคนหน้าหลัง ก็ตัวสั่นสะท้าน กระตุกแล้วปลดปล่อยออกมา

ห้องอาบนํ้าเงียบสงบลง

คงไม่เสียที่โอบล้อมอยู่โดยรอบแก่งก้านปกคลุม สถานที่แห่งนั้น ตกอยู่ในเงาสลัวราง อารมณ์พิศวาสทบทวี

ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าใด องค์ชายสามเอนพิงในอ่างนํ้าเหี่ยวไหลซึมโดยมีหฺรูชีวนอนซบแนบอก ทั้งสองหอบเบาๆ ไม่หยุด จู่ๆ หฺรูชีวก็นหลุดหัวเราะออกมา

"อะไรหรือ" องค์ชายสามลုပ်ไล่แผ่นหลังเปลือยเปล่าของเขา

"หากเจ้าของบ้านรู้ว่าเราทำที่นี้เปรอะเปื้อนไปหมดจะต้องโมโหแน่" ทำเปรอะเปื้อนแบบหยาบโลนเสียด้วย

"วางใจเถอะ พวกเขาเป็นคนเปิดเผยใจกว้าง" องค์ชายสามหัวเราะ เขามอบเงินให้หฺรูชีวมาซื้อที่นี้ไว้จากจิตรกรผู้หนึ่งที่ต้องการใช้เงินอย่างเร่งด่วน บัดนี้เจ้าของบ้านก็คือเขาทั้งสองคนนั่นเอง

หฺรูชีวนอนซบอยู่บนร่างองค์ชายสามอย่างพึงพอใจ ผ่านไปครู่หนึ่งก็ถามขึ้น "ไม่รู้จำเงินเพิ่งจะตรวจสอบพบอะไรบ้าง"

"เวลานี้กลับพูดถึงเขา ทำเสียอารมณ์หมด" องค์ชายสามบีบกันของอีกฝ่ายที่อยู่ในนํ้าอย่างแผ่วเบา

"พี่สามอย่าเปลี่ยนเรื่องสิ" หฺรูชีวขมวดคิ้ว

"ลุกขึ้นก่อนเถอะ แขนํ้านานแล้ว" องค์ชายสามกึ่งประคองเขาให้ลุกขึ้นมา แล้วก้าวออกจากอ่างอาบนํ้า

ทั้งสองเช็ดถูร่างกายให้กันและกัน สวมเสื้อตัวในและเสื้อคลุมบางๆ ทับ

นึ่งเคืงกันที่เก้าอี้ไม้ไผ่ อืงแอบแนบชิด

หุรู้ชิวเห็นองค์ชายสามไม่อยากพุดเรื่งจิ้นเพ็งก็ไม่ซั๊กใช้ต่อ เพียงแต่ใช้ดวงตากลมโตจ้องมงบ่อน้ำที่ร่อนน้ำซึ่งไหลมาจากภูเขา ไบบัวหลายไบแผ่อยู่บนผิวน้ำใสสะอาด ช่างดงามเหลือเกิน

"ผู้รักชุดแดงชวนลงสรง วารีไหลลงข้างรวยรีน" หุรู้ชิวท่องบทวีรออกมาเบาๆ ก่อนจะหัวเราะออกมา "แต่เราสองคนไม่ได้สวมชุดแดง"

องค์ชายสามลุ่มพ่ายทอยเขา ยิ้มตอบว่า "แต่ก็ถือเป็นฤกษ์มงคลใหญ่ได้ คนจะวิรวาให้ว่าจะสวมชุดแดงกันทั้งหมด ที่นี่คือห้องหอของเรา"

หุรู้ชิวได้ฟังก็ยินดี เอนซบร่างเขาไม่อยากขยับไปไหน

เงียบอยู่พักใหญ่ จู่ๆ องค์ชายสามก็พุดขึ้นว่า "เจ้ากลับมาคราวนี้มีหลายเรื่งที่ข้าก็ไม่อยากปิดบัง...จิ้นเพ็งเป็นคู่ต่อสู้ที่ยากจะจัดการ ข้าจึงไม่มั่นใจว่าจะป้องกันได้รอบด้าน บัดนี้ได้แต่ลู่พลางถอยเท่านั้น"

"พี่สาม บัดนี้ข้าเพ็งเข้าใจความคิดของท่านที่ส่งข้าออกไปตอนนั้น...พอได้มาคิดแล้ว ไม่นั่วว่าข้าก็คงทำแบบเดียวกัน ไม่สิ ข้าอาจทำอะไรที่หนักกว่านั้นมาก อาจถึงขั้นที่ท่านอยากจะกลับก็กลับไม่ได้" ตั้งแต่ตอนที่เกือบถูกจับคราวก่อน หุรู้ชิวก็เกิดความคิดเช่นนี้มาตลอด ความซุ่นเคื่งที่เคยมีสลายไปจากใจ และเป็นห่วงสถานการณ์ที่องค์ชายสามต้องเผชิญยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

"ซิ่วเออร์..." ตอนนั้นที่ใจดำส่งเขาออกไป พอนึกขึ้นมาที่เรื่งก็รู้สึกเจ็บปวดเรื่งนี้เปรียบเหมือนเงาคอยตามติดคนทั้งสอง ดังนั้นองค์ชายสามจึงไม่ว่าคิดว่าหุรู้ชิวจะกล่าวถ้อยคำแสดงความเห็นอกเห็นใจออกมาเช่นนี้

หุรู้ชิวเห็นเขามีสีหน้าซาบซึ้งก็รีบแน่นย้ำด้วยน้ำเสียงซึ้งซัง "แต่ไม่ว่าอย่างไร ข้าก็จะไม่พรากจากท่านอีก ไม่ว่าจะดีหรือร้าย ข้าก็จะขออยู่กับพี่สาม"

"ข้ารู้" องค์ชายสามดึงเขามาโอบกอดไว้ มือใหญ่ลุ่มได้ที่แผ่นหลัง

"ฮื่อเต้จะทรงปลดองค์รัชทายาทจริงหรือ ข้ารู้สึกว่าเรื่งนี้ยากจะนึกฝันนัก" หุรู้ชิวพุดเบาๆ

องค์ชายสามพยักหน้า "คนผู้นั้นได้เป็นองค์รัชทายาทมาตั้งแต่ยังเยาว์

ได้รับความโปรดปรานมาสามสิบกว่าปี ข้าเองก็ไม่ได้นึกฝันว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันทันที เราคงได้แต่อยู่เฉยๆ คอยดูสถานการณ์ไปก่อน"

หฺรู่ชีว์รับคำ โอบกอดองค์ชายสามพลางลูบไล้ที่อ่นแขนของเขาอย่างเบามือ

ดูทีแล้ว อีกไม่ช้าคงเกิดการเปลี่ยนแปลงที่อาจนำมาซึ่งสถานการณ์วุ่นวายยิ่งกว่าเดิม ทว่าเวลานี้ยังไม่อาจรู้ได้

พิโรธดุจอสุนีบาต

ตรวจสอบคดีหลีกั่วจู้

"สัวเอ้อถูลุ่มหลงอำนาจโลกโมโหสิ้น รับเงินสินบนมากมาย ละโมบ ไม่เคยพอ ไร้จรรยา มารยาทต่อขุนนางผู้ทรงภูมิ ละเลยกิจธุระของบ้านเมือง แบ่งฝักฝ่ายจนละเลยการงาน ช่วยองค์รัชทายาททำเรื่องร้ายแรง นับเป็น นักโทษอันดับหนึ่งของราชสำนักเรา บัดนี้จึงให้กักบริเวณไว้ภายในสำนักการ พระราชวงศ์ ส่วนบุตรของเขาให้อยู่ในความควบคุมดูแลของน้องชาย หาก เกิดเหตุผิดพลาด ต้องโทษประหาร"

ฟ้ายังไม่สาง ในวังหลวงก็มีข่าวลือแพร่สะพัดว่าสองเต๋มีรับสั่งให้บรรดา อ๋องรวมทั้งขุนนางใหญ่เข้าเฝ้าโดยด่วน องค์ชายสามรีบตื่นนอน หวีผมล้างหน้า แต่งตัวชุดทางการ แล้วให้หูลู่ชิวเป็นสารที ขั้บรถม้าพาไปเข้าเฝ้าท่ามกลาง ความมืด

ไม่นานก็มีข่าวเรื่องสัวเอ้อถูลูกโค่นจนหมดสภาพแพร่ออกมา หูลู่ชิวรออยู่นอกวัง เห็นอวี่ชินต้องนำกำลังทหารราชองครักษ์ออกเดินทาง ไปจับกุมสัวเอ้อถูด้วยตาตัวเอง ผ่านไปนานครึ่งค่อนวันกระทั่งถึงยามเที่ยง ในที่สุดก็เห็นองค์ชายสามออกจากวัง

"หลีกั่วจู้ถูกคุมขังแล้ว"

พอองค์ชายสามเข้ามานั่งในรถม้าก็เลิกม่านหน้าต่างแล้วกระซิบบอก ทันที ครั้นหูลู่ชิวได้ยิน ร่างก็โงนเงนเกือบจะล้ม ตื่นเต้นจนมือที่กำสายบังเหียน ลั่นสะท้านไม่หยุด

"คนฝ่ายสัวเอ่อถูทั้งหมดถูกตัดสินว่ามีความผิดจนต้องโทษคุมขัง หากตรวจค้นพบว่าใครมีเจตนาติดต่อเป็นการส่วนตัวกับสัวเอ่อจะได้รับการโทษเพิ่มอีกส่วนหนึ่ง" องค์ชายสามพูดต่อ "แม้จะบอกว่าช่วงก่อนหน้านี้กลัวจู่ไปพึ่งพิงฝ่ายองค์ชายแปด แต่เวลานี้มีขุนนางมากมายฟ้องร้องเขา ทั้งบางส่วนที่ถูกคุมขังไปแล้วก็ยังคงยึดเขาไม่ปล่อย ว่ากันว่าคีนวนตรวจพบเจตนาติดต่อกับสัวเอ่อในบ้านเขาหลายฉบับ คราวนี้คงหนีไม่รอดแน่"

หฺวู่ชีวตื่นเต้นจนไม่อาจสงบใจลงได้

"คนที่ตรวจค้นก็คือจิ้นเฟิง ได้ยินว่าเขายึดรถม้าไว้เป็นหลักฐานทั้งสองคน ลูกชายทั้งสองคนของหลี่กั๋วจู่ก็ถูกปลดออกจากตำแหน่ง" องค์ชายสามพูดด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ "ช่วงนี้เป็นเวลาที่สุมเสี่ยง แต่ข้าจะหาทางสืบดูว่าเขาตรวจพบอะไรบ้าง"

"พี่สามอย่าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องของเขาเลย" หฺวู่ชีวแย้งขึ้นในที่สุด น้ำเสียงสิ้นเครือ "ตอนนั้นเขาเห็นข้ากับแม่เป็นแค่เศษขยะ จะเหลืออะไรที่เกี่ยวข้องกับเราสองแม่ลูกไว้เป็นหลักฐานได้เล่า"

องค์ชายสามมองแผ่นหลังเพรียวบางเบื้องหน้าเรียบๆ ไม่ได้พูดอะไร หฺวู่ชีวมักจะคิดว่าความเป็นมาของตนน่าอัปยศ ทุกครั้งที่พูดถึงก็จะใช้คำว่าสกปรกโสมม ห้ามเขาไปยุ่งเกี่ยวเด็ดขาด ทว่าเรื่องใดๆ ก็ตามที่เกี่ยวข้องกับหฺวู่ชีว เขาจะนิ่งดูตายได้อย่างไร

ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น เรื่องขุนนางที่ฟ้องร้องกล่าวโทษหลี่กั๋วจู่ก็เป็นเขาเองที่เป็นคนจัดแจง แต่เขาคาดไม่ถึงว่าจะมีหลักฐานการติดต่อกับสัวเอ่อเรื่องการซื้อขายตำแหน่งที่จวนหลี่กั๋วจู่จริงๆ

"พี่สามจะเข้าไปทำงานที่อุทยานซึ่งขุนหรือไม่ว่าน" ผ่านไปครู่ใหญ่ หฺวู่ชีวก็นิ่งถามทำลายความเงียบ

องค์ชายสามรับว่าจะไป แล้วบอกว่า "เจ้ากับข้าเข้าอุทยานไปด้วยกันอย่างไรเสียก็ไม่พบจิ้นเฟิงหรืออีกเฝ้าในอุทยานหรอก"

หฺวู่ชีวพยักหน้า ร้อง "ฮ่า" กระตุ่นมั่ว แล้วสะบัดผ้าคลุมรถม้าทะยานไปจนฝุ่นฟุ้งไล่หลัง ฝุ่นซึ่งอวลตลบไม่ต่างจากสภาพการณ์ในเวลานี้เลย

อีกด้านหนึ่ง

ภายในวังหลวง ในห้องทรงพระอักษรทิศใต้ที่ตกแต่งอย่างงามประณีต
ฮ่องเต้ยังพระบาททรงพระดำเนินมาอย่างสง่างามดุจมังกรตั้งราชสีห์
นำอองกลุ่มหนึ่งซึ่งมีท่าทางสูงศักดิ์มาด้วย พอจะเข้าไปในห้องก็ทอดพระเนตร
เห็นคนที่ยืนรอรับพระบัญชาอยู่ด้านข้าง คนผู้นั้นก็คือจินเฟิงแห่งวังกงซินอ๋อง
นั่นเอง

"เข้ามาสิ"

พระเนตรฮ่องเต้กวาดรับ สีพระพักตร์เจิดจ้าแจ่มใส ดูไม่ออกเลยว่า
เฟิงเสด็จกลับจากมองโกลและมาถึงเมืองจิงเจิงเมื่อคืน ทั้งยังจัดการเรื่อง
สัวเอ๋อถูกับพรรคพวกตลอดทั้งคืน จนถึงบัดนี้ก็ยังไม่ได้ทรงพักผ่อนเลย

จินเฟิงทำการคารวะ ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมาแวบหนึ่ง จากนั้นทรงตรวจ
อ่านกระดานชนวนโต๊ะพลางตรัสถาม

"หลี่กั๋วจู้ถูกคุมขังแล้วหรือ"

"พะยะค่ะ ลูกชายสองคนของเขาก็ถูกปลดและกักบริเวณในบ้านแล้ว
ทุกคนที่อยู่ในจวนไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปข้างนอกชั่วครวพะยะค่ะ" จินเฟิง
ทูลรายงานเสียงเบาทว่าแจ่มชัด

ฮ่องเต้ทรงพระสรวลอย่างเยาะหยัน "คนผู้นี้ไม่ควรค่าแก่การเป็นขุนนาง
ชั้นสอง เฉพาะเรื่องแบ่งฝักฝ่ายเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนก็โทษจนกระทั่ง
แต่ยังทำเรื่องผิดจารีตถึงขั้นนี้อีก แทบไม่ต่างจากการกระทำอันชั่วร้ายของ
สัวเอ๋อถูเลย"

"คืนวาน ตอนที่กระหม่อมนำทหารราชองครักษ์ไปจับกุม เขาตกใจ
จนตัวชาหลุดนั่งลงกับเก้าอี้ ถึงกับต้องหามตัวออกมาพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ทรงพระสรวล "ช่างสมกับเป็นพวกหลอกลวงปล้นปล้นอน ใจเสาะ
แท้ๆ... คั่นเจอะอะไรบ้าง เป็นของสำคัญหรือไม่ เอามาให้เจ็นดูสิ"

"นอกจากจดหมายส่วนตัวที่เราใช้ติดต่อกับสัวเอ๋อถูแล้ว ยังมีสมุดบัญชี
เกี่ยวกับการขายตำแหน่ง นอกจากนี้..." จินเฟิงชะงักไปครู่หนึ่ง "ยังค้นเจอ
ภาพเหมือนอีกหลายภาพ มีแผ่นยันต์และของที่น่าสงสัยว่าใช้ในการร้ายอาคม

กระหม่อมยังไม่รู้ว่าเอาไว้อะไรทำอะไรแน่ ต้องรอสอบสวนก่อนถึงจะรู้พะยะค่ะ"

"เอามาให้หมด" องค์เต๋ทรงยกฝ่าถ้วยชาขึ้นแล้วเสวยอีกหนึ่ง จากนั้นก็ให้นางกำนัลช่วยเช็ดพระหัตถ์และพระโอษฐ์

จิ้นเฟิงสั่งคนให้ยกกล่องไม้เข้ามา แล้วเปิดออกด้วยตัวเอง หยิบหลักฐานแต่ละอย่างวางไว้ที่โต๊ะยาวด้านข้าง

"จดหมายถูกเผาทิ้งไปกว่าครึ่ง นี่เป็นส่วนที่เจ้าค้นออกมาได้สินะ" องค์เต๋ทรงแยมสรวลอย่างกลั่นไม่อยู่ ทอดพระเนตรอย่างละเอียด แล้วทรงพลิกเปิดสมุดบัญชี กระทั่งทอดพระเนตรเห็นพวกแผ่นยันต์และเครื่องรางก็ทรงนิ้วพระพักร์แสดงความรังเกียจ จากนั้นสายพระเนตรก็เคลื่อนไปยังม้วนภาพ แล้วตรัสถามว่า "นั่นคือภาพอะไร"

"ภาพเหมือนคนพะยะค่ะ" จิ้นเฟิงหยิบม้วนหนึ่งในนั้นออกมาคลี่เป็นภาพเด็กสาวผู้หนึ่ง ดวงตางามหวานเชื่่อมราวสายน้ำฤดูสารท ใบหน้าเรียวสวยรูปไข่ จมูกโด่งงาม คิ้วบางโค้งดูใจโหล่วริมฝีปากบาง หน้าตางดงามอ่อนหวาน "ตามคำให้การของพ่อบ้านของหลี่กั๋วจู้ นี่คือนางที่แขวนคอตายผู้นั้นพะยะค่ะ"

องค์เต๋ทรงทอดพระเนตรภาพใบหน้านางสาวอยู่ครู่หนึ่ง เห็นบนภาพมีบทกวีเขียนไว้หลายประโยคก็ทรงอ่านออกเสียงเบาๆ "ผ่านหน้าต่างน้อยเจ้าคอยสาងผม ผัดผิวน่าชม ภิรมย์เพลินตา ในฝันเย็นย่ำ พี่คร่ำครวญหาจากถิ่นที่มา ได้หวนกลับคืน...เหตุใดหลี่กั๋วจู้จึงเขียนบทกวีของซูซือ* บนภาพเหมือนของบุตรสาวเล่า" บทกวี 'เจียงเจิงจื่อ' ของซูซือบทนี้กล่าวถึงความคิดคำนึงถึงภรรยาที่ตายจากไป ไม่ได้กล่าวถึงบุตรสาว

"พ่อบ้านสกุลหลี่เล่าว่า..." จิ้นเฟิงกลอกตาไปมา ทำทางกระอักกระอ่วน "มีอะไร มีเรื่องที่เจ้าเล่าไม่ออกด้วยหรือ"

จิ้นเฟิงยิ้มแหย แล้วพูดเล่าต่อ "ได้ยินมาว่าหลี่กั๋วจู้เชื่อเรื่องการกลับชาติมาเกิด พ่อบุตรสาวเกิดมา ไม่รู้ว่าเขามองายเชื่อคำสอนของหมอผีสำนักใด จึงเชื่อว่าบุตรสาวของตนคือภรรยาที่ตายไปกลับชาติมาเกิด ไม่เพียงเรียก

* ซูซือ หรือซูตงพอ เป็นกวีเอกสมัยซ่ง

บุตรสาวด้วยชื่อเล่นของภรรยา ยังให้บุตรสาวแต่งตัวเช่นเดียวกับนางด้วย"

"เหลวไหลสิ้นดี!" ฮ่องเต๋ตริสปริภาชด้วยความกลัวโกรธ

"นี่เป็นภาพเหมือนของภรรยาเขาเมื่อคราวยังมีชีวิตอยู่พะยะค่ะ" จิ้นเฟิง คลีภาพวาดอีกม้วนออก นอกจากการแต่งตัวแต่งหน้าของหญิงสาวในภาพแล้ว หน้าตาของทั้งสองไม่มีส่วนใดคล้ายกันเลย "ที่จริงหน้าตาก็แตกต่างกันมาก แต่หลักั้วจู้กลับเชื่ออย่างไม่นึกสงสัยเลยพะยะค่ะ"

ฮ่องเต๋สืพระพักตร์เครียดคล้ำ พระเนตรฉายแววคมปลาบ

"ภาพวาดม้วนอื่นๆ ก็ล้วนเป็นภาพเหมือนของหญิงสาวทั้งสองคนนี้มีเพียงภาพเดียวที่แตกต่างออกไป" จิ้นเฟิงหยิบภาพวาดม้วนสุดท้ายขึ้นทูลถวายแด่ฮ่องเต๋ "ภาพนี้เกรงว่าจะน่าเหลือเชื่ออยู่บ้างพะยะค่ะ"

"คลีออกซิ"

จิ้นเฟิงค่อยๆ คลีภาพวาดม้วนสุดท้าย ส่วนที่เผยออกมาก่อนคือทรงผมของเด็กสาว จากนั้นคือผมม้าที่ปรกหน้าผาก คิ้วเรียวดูจิบเหลี้ยว ริมฝีปากบาง เป็นเด็กสาวที่หน้าตาน่ารัก

"อันใดกัน" ฮ่องเต๋ทรงเลิกพระขนงแล้วตรัสถาม

"พ่อบ้านสกุลหลี่เล่าว่าอันที่จริงเด็กคนนี้เป็นผู้ชาย เป็นเด็กที่เกิดจากบุตรสาวซึ่งหลี่กั้วจู้บังคับขืนใจพะยะค่ะ" จิ้นเฟิงกลอกตาแล้วทูลเล่าต่อ "แต่หลี่กั้วจู้ออกคำสั่งให้วาดภาพนี้เป็นเด็กหญิง ไม่ทราบว่ามีเจตนาเช่นไร... แต่ในม้วนภาพวาดกลับซ่อนภาพวาดไว้อีกภาพหนึ่งพะยะค่ะ"

ฮ่องเต๋สืพระพักตร์เครียด ทรงคอยฟังอยู่

จิ้นเฟิงหยิบม้วนภาพวาดนั้นแล้วดึงอีกภาพที่แทรกไว้ข้างในออกมาเอามาวางแผ่นบนโต๊ะ พอฮ่องเต๋ได้ทอดพระเนตร สืพระพักตร์ก็แปรเปลี่ยนดวงเนตรดำขลับวาวโรจน์ดุจเปลวไฟ ทรงพิโรธอย่างถึงที่สุดแล้ว

ภาพที่ซ่อนไว้ก็คือภาพเด็กหญิงผู้นั้นที่เปลี่ยนเป็นเด็กชาย เครื่องหน้าเหมือนกัน แต่หน้าผากโกนเกลี้ยงและไม่ได้สวมหมวก ที่น่าประหลาดใจก็คือเด็กชายผู้นั้นมิได้ปกปิดร่างกายแม้แต่น้อย เรือนร่างผอมบางอย่างเด็กน้อย เปิดเปลือยล่อนจ้อน แม้แต่ส่วนลับตรงหว่างขาก็ยังวาดออกมาด้วย

"พอบ้านสกุลหลี่เสื่อว่าหลี่กั๋วจู้เคยค้างกับเด็กผู้หนึ่งที่บนหอสูงพะยะคะ" แล้วจินเฟิงก็ทูลเล่าคำสารภาพที่ได้จากการสอบสวน

ปัง!

ฮ่องเต้หวั่นพระเนตร ตบโต๊ะอย่างแรงจนเกิดเสียงดังสนั่น

เดิมทีคนผู้นี้กระทำอนาจารขึ้นใจลูกสาวตัวเองจนให้กำเนิดลูกออกมา เรื่องนี้ก็น่าตกใจมากแล้ว ไหนเลยจะคิดว่าเคร็จฉานตอนนี้ถึงกับไม่ละเว้นแม้แต่เด็กตัวเล็กๆ ด้วย

"หลี่กั๋วจู้ผู้นี้ เห็นที่เงินจะต้องลงอาญาให้ประหารเสียแล้ว!" ฮองเต้ทรงตบโต๊ะอย่างแรงอีกครั้ง หัวหนักราชของครักซี่ซึ่งอยู่นอกห้องได้ยินก็เคาะประตูทูลถาม ฮองเต้มีรับสั่งเสียงเครียดให้ถอยออกไป ทั้งยังกำชับจินเฟิงอย่างระมัดระวังว่า "เรื่องนี้ทั้งบัดสีและเหี่ยมโหดอย่างไม่เคยมีมาก่อน ห้ามแพร่งพรายออกไปเด็ดขาด ป้องกันไม่ให้เกิดความวุ่นวายในหมู่ราษฎร"

"พะยะคะ"

"สืบหาที่อยู่ของเด็กผู้นี้ได้หรือไม่" ฮองเต้ทรงถอนหายใจแล้วทรงพระดำเนินกลับไปโต๊ะ ทรงยกถ้วยชาขึ้นเสวยอีกใหญ่ ครั้นเห็นจินเฟิงส่ายหน้าก็ตรัสว่า "สืบต่อไป รายงานให้เจ้ันรู้ตลอด ส่วนหลี่กั๋วจู้ยกให้เจ้าสอบสวนไต่ความ ไม่อนุญาตให้ผู้อื่นเข้าใกล้ จะต้องค้นหาที่มาที่ไปได้ หากเขาทำเรื่องชั่วช้าผิดทำนองคลองธรรมอื่นใดอีกก็อย่าให้แพร่งพรายออกสู่ภายนอก"

"กระหม่อมรับพระบัญชา" จินเฟิงขานรับเสียงก้อง

อีเก้อเคเลียนไหว

วางแผนลงจำเส้น

อิทธิพลของสัวเอ้อถูกล่มสลายลงอย่างสิ้นเชิง ฝ่ายองค์รัชทายาทที่เคยเรื่องอำนาจในช่วงเวลาหนึ่งบัดนี้พ่ายแพ้ย่อยยับ ขุนนางที่ถูกจับกุมคุมขังมีเกือบสิบคน คนที่ถูกปลดถูกถอดออกจากตำแหน่งมากถึงหลายสิบคน พัวพันโยงใยไปอย่างกว้างขวาง

หลายวันติดต่อกันมาในตอนเช้าที่หู่ซิวขับรถม้าพาองค์ชายสามไปส่งที่อุทยานซ่งซุน ก็เห็นเหล่าขุนนางดูท่าทางรีบร้อนเข้าๆ ออกๆ ระหว่างอุทยานกับวังหลวงกันขวักไขว่ เพื่อถวายรายงานและสอบถามความเป็นไป

วันหนึ่ง ถือโอกาสที่ย่องเต้เสด็จไปสอบถามคดีที่กรมอาญา หู่ซิวจึงเข้าไปในอุทยานซ่งซุนเป็นเพื่อนองค์ชายสาม ช่วยจัดการธุระเรื่องงานเรียบเรียง จึงได้ยินขุนนางบ่นหลายคนกระซิบกระซาบพูดคุยกัน เดิมทีเขาไม่ได้สนใจ แต่แล้วก็ได้ยินชื่อของคนผู้นั้น

"หลี่กั๋วทำผิดเรื่องอะไรแน่ ทั้งครอบครัวถึงกับไม่อาจออกจากจวนได้ แม้แต่เพียงครึ่งก้าว"

"จริงหรือ ใครๆ ก็รู้ว่าเขาเจลียวนลาดรู้จักเอาตัวรอดมาตลอด จะทำการสิ่งใดล้วนระมัดระวังอย่างยิ่ง ไม่คิดเลยว่าคราวนี้จะพลีชีพล้มได้ถึงเพียงนี้"

"เขามีทั้งประสบการณ์และความสามารถ เคยอยู่หัวแถวในการสอบเคอจิว พุดจาตุมีความรู้ เปี่ยมด้วยความเป็นบัณฑิต ถ้าเขาไม่ไปร่วมกับสัวเอ้อถูกคงได้มาช่วยพวกเราเรียบเรียงหนังสือ คนที่มีความรู้ลึกซึ้งและ

กว้างขวางเช่นนี้...ช่างน่าเสียดายนัก"

หฺรูซิวสีหน้าหม่นลง มือที่ถือพุทฺ์กันสั้นเล็กน้อย ความรู้สึกขยะแขยงจนอยากอาเจียนประดังขึ้นมา

"คนที่เปี่ยมด้วยประสบการณ์และความสามารถอาจมิใช่คนดี สองเรื่องจะเอามาปะปนกันไม่ได้" จู่ๆ องค์ชายสามก็ตัดบทการสนทนาของพวกเขา น้ำเสียงอ่อนโยนแต่แฝงไว้ด้วยอำนาจ "พวกต้นฉบับร่างเหล่านี้ข้าได้อ่านผ่านตาแล้ว พวกเจ้าเอากลับไปตรวจแก้เถอะ"

ไม่นานก็ไล่กลุ่มขุนนางเหล่านั้นออกไปจากห้องหนังสือ

หฺรูซิวถอนหายใจโล่งอก แค่นี้ก็ได้ยินชื่อของคนที่นั่นเขาก็ไม่สบอารมณ์แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีคนพูดถึงเดิรจกานตนนั้นด้วยความชื่นชม เขาต้องข่มกั้นแทบแ่กว่าจะบังคับตัวเองไม่ให้หาเจียนอาหารมือเข้าออกมา

"ตั้งใจหน่อย อย่าคิดฟุ้งซ่าน"

น้ำเสียงอ่อนโยนดังขึ้นข้างๆ หฺรูซิวเงยหน้า ครันเห็นแววตาอ่อนโยนที่แฝงด้วยความกังวลขององค์ชายสามก็รีบฉีกยิ้ม "พะยะคะ ท่านต้อง"

องค์ชายสามหลุดข้า อดใจไม่ไหวยื่นมือไปดึงเคราปลอมของเขา หฺรูซิวจึงถลึงตาใส่

สองคนมองกันแล้วยิ้ม ก่อนที่ต่างฝ่ายจะต่างก้มหน้าทำงานของตนอย่างสงบ ผ่านไปครู่ใหญ่หฺรูซิวก็พูดทำลายความเงียบขึ้นมา

"ได้ยินว่าพ่อบ้านสกุลหลี่กับพวกบ่าวรับใช้หลายคนถูกจิ้นเฟิงนำตัวไป ไม่มีใครรู้ว่าถูกพาไปที่ไหน"

"ตัวซิวี่ปากมากจริง" องค์ชายสามนิ่วหน้าขมวดคิ้ว

หฺรูซิวส่ายหน้า "ไม่ใช่เขา เมื่อวานข้ารออยู่นอกอุทยาน ได้ยินขุนนางคนอื่น ๆ พูดคุยกัน...ที่แท้ที่สามรู้แล้วแต่ไม่บอกข้า"

"ข้าคิดว่าจะสอบถามให้แน่ใจก่อนแล้วค่อยบอกเจ้า อย่าเพิ่งต่อว่าข้า"

องค์ชายสามแ่ก่ลังทำสีหน้าท่าทางจนบัญญัติ แล้วถอนหายใจอย่างเกินจริง

หฺรูซิวเห็นท่าทางเช่นนั้นก็อดข้าไม่ได้ เมื่อก่อนมีแต่เขาที่ชอบทำที่ไวยวายเป็นใหญ่โต แต่ไม่นานมานี้้องค์ชายสามผู้สุขุมก็เริ่มแส่ร้างล้อคนเล่นเช่นกัน

จื๋งยื้มพลางว่า "กระหม่อมหรือจะกลั้ตอว่าตอชานท่านอ๋อง"

"ไ้ไ้ย็นว่าอ๋องครื้ชทายาทเอาแต่ชลุ่กอญในห็องนอนทั้งวัน เกรงว่าจื๋งเป็นนัगतั่ณญ์เสียแล้ว" องคื้ชยสามพุดชั้่นอย่างจื๋บพลัน น้ำเสืงพังดูสะเทือนใจ

"กรรมตามสนองอย่างไรเล่า ใครให้เขาลอบทำร้ายชุนนางดี พี่สามรีบเขียนจดหมายไปบอกไ้เท่าหลั้เร็วเข้า บอกว่าบัดนี้คนที่เคยชั่มเหงรังแกเขาไ้รับผลกรรมแล้ว" หูชั้วเร่งเร้า

พังน้ำเสืงหูชั้วพุดถึงหลั้ผู้ชั้งด้วยความกระตือรือร้นและใส้ใจ องคื้ชยสามก็นั้กสนุก แต่สั้หน้ากลับเรียบเฉย แล้วกล่าวว้ว่า "บางที่อื้กไม่กั้วันอาจจะเกิตรื่งใหญ่ชั้่นกั้ไ้"

"พี่สามจะบอกว่า...ปลดองครื้ชทายาทอย่างนั้นรี" ท่อนหลังเขาพุดโดยไม้ออกเสืง

"ไ้ไ้ย็นว่าคั้นวนองครื้ชทายาทไปเข้าเฝ้าฮัองเต้ อาจไปชั้วยทูลขออื้องให้ลั้วเฮ้อญ แต่ก็อาจไปทูลชั้้แจงว่าตนไม่มีความสั้มพันธ์กับเขากั้เป็นไ้ สรุปลั้วเขาคูกเข้าอญนอกห็องทรงพระอักษรทิดไ้ทั้งคั้น ฮัองเต้ทรงพระทัยชั้้งไม้ออมให้พบ ทั้งยังมื้รับสั่งให้พาตัวเขาออกไป" ชั้วเป็นเรืงน่าเหลือเชื้้อจื้ริงๆ

"ดูท่า วันทีว้าคงจะจวนเจียนอื้กไม่ไกลแล้ว"

องคื้ชยสามพุดชั้่น "เรืงครวนี้พั้วพันไปถึงชุนนางหลายสิบคนในราชสำนัก รอให้เรืงสงบลกก่อนคั้อยมื้การส่งคนมารับตำแห่่งแทน ถึงตอนนั้นจื๋งตอ้มมื้การแก่งแย่งชั้วงชั้งกันอื้กคั้รบหนึ่ง"

คนทั้งสงหันมาสบตากัน แล้วกั้นั้กถึงองคื้ชยแปด ชั้วงนี้อิทธิพลขององคื้ชยแปดดูจื๋งเรืงทีม่กระแสน้ำหนุนนำ มีแว่วว่าจื๋งไ้ชั้่นรังตำแห่่งรัชทายาทแทน คิดแล้วหูชั้วและองคื้ชยสามกั้รู้สึกไม่สบอารมณ์กันทั้งคู่

(ติดตามอ่านต่อไ้ในฉบับเต้ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624805.html>